

1

„Pojď si ji pohladit,“ zavolala potichu drobná blondýnka s nevinou tvářičkou na mladíka opodál. Sice se váhavě přiloudal, ale stejně nad dívenkou zůstal nerozhodně stát. Zatáhla ho za ruku a přiměla ukleknout těsně vedle svého krásného těla. Upřela na něj vyzývavý pohled. „Tak si na ni aspoň sáhni!“ pobídla ho sladce. Stále se k němu neměl a jen dál bez hnutí koukal na vzrušující ladné křivky samičky ležící v trávě. „Já si ji teda pohladím sama, nutit tě nebudu, když nechceš,“ řekla pohrdavě. „To se snad bojíš?“ provokovala dál. Pomalu vztáhl pravou ruku a konečně oblínku před sebou nesměle přešel bříšky prstů. Vůbec nic se nestalo. Pohladil ji znovu. „Co jsem ti říkala? Nic to není. Nechápu proč ses toho tak bál. Netvrď mi, že jsi ji ještě neviděl?“

„Nevidím ji poprvé, jenže nikdy předtím jsem se jí nedotknul,“ přiznal plaše.

„Všechno je jednou poprvé. Jde jen o to překonat strach. Vždyť je tak příjemné se jí dotýkat. Opravdu zvláštní pocit hladit ji,“ řekla nadšeně blondýnka. Mládenec souhlasně přikývl.

„Hodně zvláštní. Člověku probíhá po těle až takový mrazení. Je nádherná.“

„Tohle mě neskutečně rajcuje,“ řekla vzrušeně dívka při dalším pohlázení. „Už raději přestaneme, nebo kdoví jak to skončí,“ přemohla nakonec s jistým úsilím touhu po dalším dotyku.

Objekt jejich zájmu vypadal zatím klidně. Jen z malé tlamičky proti těm dvěma vystřeloval černý rozeklaný jazýček. Oboje patřilo

k roztomilé zploštělé hlavičce na konci dlouhého krku. Zbytek těla ležel skoro celý schovaný v polosuché trávě. Mládenec s děvčetem pomalu po kolenou couvli asi o metr zpět. Šedohnědá hlavička dravčíma očima ještě chvilku ty dva podivné tvory před sebou upřeně pozorovala, pak pozvolna klesla do trávy a ladně se pomalými pohyby svého dlouhého hadího těla odplazila pryč. Tmavá klikatá čára na jejich zádech ve slunečním světle krásně vynikla. Počkali než zmizela ve vysoké trávě o několik metrů dál a pomalu vstali.

„Víš, že to byla zmije?“ zeptal se. Jen se ušklíbla.

„Jasně, tak blbá zas nejsem. Dokonce vím i to, že je jedovatá.“ Ještě připojila malé upozornění: „Ne abys o tom vykládal před babičkou. Má strach, když mám přejít ulici. Nanejvýš jí můžeme říct, že jsme si pohladili užovku.“

„Jo, užovku s kočičíma očima a klikatou čárou na zádech. S tím se opravdu radši před babičkou chlubit nebudeme.“ Blondýnka se na svého přítele zvláště podívala. Věděl, co chce. Teď už se nechoval nesměle. Surově přes látku lehoučkových letních šatiček zmáčkl dívčino pravé ňadro, až slabě zasténala. Prsty druhé ruky bez okolků pod okrajem jejích šatů vzal za lem kalhotek a prudce trhl. Slabá látka už tak titěrného kousku spodního prádla se zřetelným zapraskáním povolila. Blondýnka si lehla na znak do trávy a ochotně roztáhla nohy. Žádnou milostnou předehtou se ti dva nezdržovali. Dívčin závěrečný vzrušený výkřik se rozplynul v hloubce lesa. Možná ho uslyšela i zmije, kterou před chvílí společně hladili. Kdoví jak si ten zvláštní zvuk vyložila.

Ve stejnou dobu přijíždělo policejní auto k nevelkému patrovému domku na okraji města, jehož bílou fasádu zdobily keramické plastiky roztodivných ptáčků a i zahradu oživovalo několik čápů, sov a dalších opeřenců vcelku realisticky ztvárněných z různých materiálů. Ani interiér domu v tomto směru nezaostával. Tady zase porůznu stály větší i menší figurky se stejným tématem. Kvůli jednostranné výzdobě však tady kriminálka nebyla. Tím pravým důvodem jejich příjezdu byl nahý muž středního věku na široké rozložené sedačce uvnitř domu. Neměl snahu hmátnout po schumlaném

županu ležícím na zemi nedaleko něho. Nestyděl se za svou nahotu ani před policisty, ani před mladou černovlasou ženou, která si ho pozorně prohlížela. Neprojevoval vůbec žádný zájem o dění kolem sebe, protože už nejméně několik hodin nežil.

Jmenoval se Svatopluk Strnádek, nedávno oslavil čtyřicáté druhé narozeniny a byl svobodný. Na starého mládence bylo v celém domě neobvykle naklizené. Jediným trochu větším nepořádkem bylo množství misek a talířků naskládaných na kuchyňské lince a jídelním stole s různými zbytky brambůrků, oříšků, chuťovek a dalších pokrmů obvyklých na oslavách nebo večírcích. Společnost jim dělalo několik prázdných lahví od vína a zástup skleniček s občasnými troškami alkoholu na dně. Jinak všude panoval pečlivý pořádek. Pouze v jedné ložnici bylo trochu nedbale ustláno a pod postelí se válely světle fialové dámské kalhotky. Nikde žádné pozotvírané skříňky nebo šuplíky. Vůbec celé zařízení domu ukazovalo na pořádkumilovnost a celkem dobrý vkus majitele i zálibu v hezkých věcech. Některé sice měly velice blízko ke kýčům, ale nejspíš šlo o dárky známých nebo příbuzných a vypovídaly především o jejich vkusu. Zřejmě je jméno majitele domu svádělo k výběru předmětů s ptačími motivy a ani obdarovávaný se takovým věcem asi nebránil. Snad je dokonce sbíral.

Pro trošku neobvyklou výzdobu říkali sousedé tomuhle baráčku v tiché ulici na okraji města „Ptačí domek“. Bylo tady příjemné bydlení nejen díky hezké okolní krajině, ale i možnosti dostat se pěšky v patnácti minutách do centra města na nákup. Teď obvyklý klid tohoto místa narušovaly blikající majáky několika policejních aut a jedné sanitky, o níž se opírala postarší rozrušená žena skoro nevnímající lékaře, který se ji snažil uklidnit. Na klidu jí nepřidal ani příjezd černého pohřebního vozu. Před brankou ze zeleně natřených planěk stáli dva policisté v uniformách a snažili se co nejméně brát na vědomí letní připalující sluníčko. Strakaté kočce v hustém kožíšku vůbec nevadilo. Provokativně se rozvalovala na prohřáté trávě a se zájmem sledovala cvrkot kolem sebe.

Z domku vyšla černovlasá mladá žena v civilu, která si před chvílí prohlížela mrtvého muže. Pátravě se rozhlédla a zamířila k sanitce

stojící přímo před domem. Její zájem patřil oné postarší ženě v květovaných šatech, kterou se lékař stále marně snažil uklidnit. Mladá kriminalistka se jí představila a zeptala se spíš pro jistotu.

„Paní Květa Dvořáčková? To vy jste našla pana Strnádku a zavolala sanitku?“ Oslovená se zaslzenýma očima přikývla.

„On k nám Svatíček chodil každou neděli na oběd a dneska nepřišel. Někdy se stalo, že nedorazil, ale většinou se omluvil nebo přišel později. Jenže dneska nezavolal ani odpoledne a telefon mi taky nebral. Tak jsem se teď navečer rozhodla k němu pro jistotu zajít.“ Plnoštíhlá žena se znovu pláčem roztrásla. Mladá kriminalistka Lenka Jirásková jí vzala uklidňujícím pohybem za ruku.

„Bylo zamčeno?“ zeptala se. Tázaná znovu přikývla.

„Ano. Nejdřív jsem zvonila, ale bratr nepřicházel otevřít. Odemkla jsem si tedy sama. Mám vlastní klíče. Když byl někdy nemocný, tak jsem se o něho chodila starat, nebo když bylo potřeba během jeho dovolené zalévat kytky a vybírat poštu. Napadlo mě, jestli se mu třeba neudělalo zle. On na tom byl vždycky špatně se zdravím, chudáček.“ Skoro ani pro další příval pláče nedokázala dopovědět. Lenka chvíli počkala a pak položila další dotaz.

„Byl váš bratr diabetik?“ Žena přestala vzlykat a udiveně se na policistku podívala. „Nikdo u nás v rodině nemá cukrovku, ani Svátka ne.“

„Jste si jistá? Třeba vám o tom jen neřekl.“

„Naprosto jistá. Chodila jsem s ním od mala k doktorovi. I teď. On se doktorů strašně bál a sám by tam nešel ani za nic. Zvláště když měl dostat injekci, to byl strachy bez sebe. Vždycky jsem ho musela držet za ruku a stejně pomalu pokaždé omdlel. Vůbec si nedokážu představit, že by si každý den musel píchnout sám inzulin. Proč se na to ptáte?“

„Jen pro jistotu,“ zalhala kriminalistka. „To víte, potřebujeme vědět všechno.“ Sestře pana Strnádku tohle vysvětlení postačilo. Nemělo cenu pokládat otázku, zda její bratr bral drogy. Nejspíš by se jí s něčím takovým ani nespověděl. Jenže vedle těla našli použitou injekční stříkačku a proto se Lenka musela zeptat na onu obávanou chorobu. Podle doktora muž nevypadal na typického feťáka a v do-

mě se žádné podezřelé látky ani přehnané množství léků nenašlo. Jen ta jediná stříkačka a dva čerstvé vpichy na pravém předloktí mrtvého muže. Právě kvůli tomu přivolal doktor záchranky policii. Že šlo pravděpodobně o drogu, usoudil podle zúžených zorniček a spíše měl podezření na sebevraždu. Ale i tu je potřeba vyšetřit a potvrdit. Víc jim napoví až pitva.

Zatím o něm budou muset co nejvíce zjistit od lidí z jeho okolí, případně ze zaměstnání. Pokud tedy nějakou práci měl. Nejspíš ano protože všechno svědčilo o jeho spořádanosti. Paní Dvořáčková se přece jen částečně uklidnila. Dokonce dokázala zavolat manželovi, ať si pro ni přijede. Nabídnutý odvoz domů policejním autem odmítla poukazem na to, co by tomu řekli sousedi. Za chvíli přijela stará červená škodovka. Z ní vystoupil šedovlasý muž, stejně kulatoučký jako jeho paní. Když ho uviděla, ještě znatelněji se uklidnila. Informovala nesouvisle za stálého utírání slz svého manžela o strašné věci, která se stala jejímu Svátíčkovi. Nic k tomu neřekl, pouze neustále hladil svou polovičku po rameni. Pak přijal od lékaře záchranky několik uklidňujících tabletek i s doporučením, jak je užít a co dělat, kdyby nezabíraly. Poručík Jirásková manžele Dvořáčkovy nijak nezdržovala. Bude lépe promluvit si s nimi, až odezní první šok ze smrti jejich příbuzného.

Lenka se vrátila zpátky k domu. Technici uvnitř pečlivě všechno dokumentovali a zajišťovali stopy. Jenom otisků prstů musela být spousta. Podle použitého nádobí se tady včera pořádala nějaká párty a pár lidí na ní jistě bylo. Zatím se nedalo určit, jestli má včerejší mejdan nebo oslava nějakou spojitost se smrtí majitele domu. Stopy je však třeba pokaždé zajistit všechny. Teprve později bude možné vyloučit ty, co s případem nesouvisí. Mladá kriminalistka se sklonila k zámku hlavních dveří. Nevypadalo to, že se někdo dovnitř snažil dostat násilím. Opatrně obešla celý dům tak, aby případně nezničila nějakou stopu a prohlédla okna i zadní dveře. Všechno vypadalo v pořádku. Pečlivě udržovaná zahrada působila malebně nejen díky různým figurkám zvířat, ale hlavně zásluhou množství květin. Nejspíš měl domácí pán zálibu v zahradničení. Podle všeho žil sám a svůj volný čas věnoval převážně okolí domu. Možná také rád něco

kutil, protože sezení kolem ohniště a malý altánek nevypadaly na průmyslově vyráběné věci, které má na zahradě kdekdo. I tady byl znát jeho vztah k opeřencům. Na každém stromě visela budka a jenom všelijakých krmítek tady bylo porůznu rozmístěných pět. Přitom jedinými živými zástupci ptačí říše v celém domě byla dvojice andulek v současné chvíli ustrašeně sedících na bidýlku v bílé kleci zavěšené na zdi kuchyně. Neobvyklý ruch a cizí lidé je vyváděli z míry. Tulily se k sobě jako dva milenci.

Mladá vyšetřovatelka nahlédla do malého přístavku za domem. Pečlivě vyrovnané krajinky dřeva na zátop u boční zdi, nad nimi několik polic s různě dlouhými latěmi a prkny. Na truhlářském ponku stála napůl obroušená židle z dob našich babiček. Svoje nářadí měl majitel uložené ve staré skříni natřené příjemnou světle zelenou barvou. Všechen dřevěný odpad a prach byl naházený v široké bedně kousek od ponku. Pravděpodobně se později používal na zátop, možná ho muž příležitostně páčil při táboráku. Zase dveře kůlny přivřela a zastavila se u přístřešku na palivové dříví pár metrů za domem. Dokonale srovnaného dřeva tady muselo být na celou následující zimu. Teď ke konci horkého léta pěkně vysychalo a krásně vonělo. Pan Strnádek ho asi nachystal teprve nedávno. Rozhodně to tady nevypadalo jako u člověka, který plánuje všechno zabalit a ukončit svou životní pouť. Za zahradou byla už jen rozlehlá louka, za kterou začínal městský les. Právě z něho vycházely dvě postavičky. Podle oblečení se mohlo jednat o muže a ženu, alespoň jedna z postav vypadala, že má na sobě pestré šaty. Lenka na tu dálku nedokázala rozeznat jejich věk. Jen měla pocit, že se drží za ruce.